

OPLATÍ SA VERIŤ V OSUDOVÚ LÁSKU?

Francúzske bozky v New Yorku

YOLIN

ANNE-SOPHIE JOUHANNEAU

ANNE-SOPHIE
JOUHANNEAU

♥
Francúzske
bozky ♥
v New Yorku
♥

Preložila Adriana Sýkorčinová

YOLi

Anne-Sophie Jouhanneau
FRENCH KISSING IN NEW YORK

Text © 2023 by Alloy Entertainment
Published by arrangement with Rights People, London
Produced by Alloy Entertainment, LLC.

alloy**entertainment**

Translation © 2024 by Adriana Sýkorčinová
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9278-9

*Venujem svojej najoblúbenejšej
Newyorčanke < Aggie*

Prológ

Vedela som, že táto noc sa raz skončí, no to neznamená, že na to nemyslím.

Na to, že s nocou odíde aj on.

Pouličné lampy, ktoré nám dlhé hodiny svietili na potulkách mestom, zažmurkajú a všetky naraz zhasnú. Nad Parížom sa rozlieva mäkké ružové svetlo letného úsvitu. Bez toho, aby sme sa na tom so Zachom dohodli, kráčame späť k Marsovým poliam, dlhému, starostlivo upravovanému parku vedúcemu k Eiffelovej veži, pri ktorej sme sa včera večer zoznámili. V noci patrili chodníky iba nám, no chodcov pomaly pribúda, zahalení jemným ranným oparom klipkajú v polospánku viečkami. Sú to všetko znamenia, že Paríž sa prebúda, a teda náš čas čoskoro vyprší. Nateraz.

Akoby mi Zach čítal myšlienky, skontroluje na mobile, koľko je hodín. Natiahnem krk, aby som aj ja dovidela. 5.36. Z displeja mi do očí svieti krutá realita.

„Nezostáva nám ani hodina,“ poznamenám, tajac, ako ma to desí.

Keď prídeme k parku, kde sa iba niekoľko psičkárov

prechádza so svojimi miláčikmi, Zach ma objíme. Zaborím si doňho tvár, vdychujem jeho vôňu, pižmo miešajúce sa s vôňou trávy. Jeho mikina je ako vankúš, na ktorom by som pokojne zaspala, hoci ma do líca tlačí popruh jeho batoha.

„Budeš mi chýbať,“ šepne mi do ucha. „Rok mi pripadá ako večnosť.“

Srdce mi bije o jeho hrud'. Viem, na čom sme sa dohodli, napriek tomu ma nádej neopúšťa. Čo keby zostal o deň dlhšie? O týždeň? Celú noc sme to preberali. Práve som ukončila letný kurz v Le Tablier, najprestížnejšom kulinárskom programe vo Francúzsku. Po lete nastúpim do posledného ročníka strednej školy v rodnom mestečku neďaleko Tours. Zach bude medzitým s batohom na chrbte cestovať po svete a prežívať najlepší rok svojho života. Paríž bol jeho prvou zastávkou, ráno pokračuje vlakom do Berlína. Prirodzene, že mu nekonečne závidím, ale zároveň... mám chuť kričať od hnevu nad zlým načasovaním. Prečo sa naše cesty pretli až počas jeho poslednej noci v Paríži?

„Aj ty mi budeš chýbať,“ vydýchnem. „Čo keby...“ Zdvihnem hlavu a zadívam sa mu do očí.

Rukou mi vojde do hustých vlnitých vlasov, zdvihne mi bradu a pobožká ma. Prebehne mnou sladký záchvev. Celú noc sme sa túlili mestom, okolo Víťazného oblúka, po kľukatých uličkách štvrte Saint-Germain až na Montmartre, kde-tu sme si kúpili niečo pod zub. V pouličnom stánku hranolčky s kečupom. V non-stop potravinách kozí syr a bagetu. Potom palacinky s čokoládou, ktoré Zach od príchodu do Paríža ešte neochutnal. Aj po dvoch hodinách chutia jeho pery sladko.

Takúto noc som ešte nezažila, a už vôbec nie v Paríži. Bývam v malom meste dve hodiny juhozápadne od Paríža, no dalo by sa povedať, že je to iný svet. Nie sú tam takéto reštaurácie, obchody, kaviarne, hudba, davy ľudí, v ktorých sa môžete stratiť, chýba ten pocit, že ste na výnimočnom mieste. Ako dobre vychovaná dcéra som sa každý deň po kurze vracala vlakom domov, s ťažkým srdcom som za sebou zanechávala toto rozprávkové mesto.

Táto noc bola jediná, ktorú som mala v Paríži stráviť, na internáte u priateľov, aby som sa mohla zúčastniť na pikniku na rozlúčku s letom. Na miesto stretnutia som však nedorazila.

„Rozmyslela si si to?“ opýta sa Zach.

Srdce sa mi rozbúši ešte divšie – následok prebdenej noci a horúčkovitej túžby. „A ty?“

„Nie!“ zvoláme jednohlasne do ranného ticha.

Zachichocem sa, no vzápätí na mňa opäť dolahne vážnosť situácie. „Takto o rok už budem mať po strednej. *Konečne!* Skončím s nudným životom v malom meste.“

Paríž je nádherný, vzrušujúci, úžasný. No nie je to New York. New York je len jeden.

O živote v New Yorku snívam od dvoch rokov, keď sme sa odtiaľ odsťahovali. Veľké jablko je nielen miesto, kde sa plnia sny, ale aj moje rodisko. Miesto, kam patrí.

„Budeme spolu,“ dodám. „Tým som si istá.“

Je to osud. Inými slovami to nemožno vyjadriť. Niektorí snívajú o štúdiu na prestížnej univerzite, ale ja chcem jediné – zbaliť svoje kuchárske nože a vrhnúť sa do životných dobrodružstiev. Takých, aké prežívali moji ro-

dičia, kým ma mama nešupla do Francúzska, aby sa zo mňa stala vidiecka myš.

Keď mi Zach povedal, že je Američan a po návrate z ciest nastúpi na dohodnuté miesto kuchára v známej newyorskej reštaurácii, srdce mi skákalo od radosti dobrých päť minút. Aká je pravdepodobnosť takého niečoho? Sme si súdení!

Lenže to bude až o rok. Chvíľu kráčame mlčky. V tieni na lavičke zbadám bozkávajúci sa párik. Pohľad naň prehľbi môj smútok. Včera sme to boli my. Sedela som tam pred odchodom na piknik a kochala sa výhľadom, keď si ku mne Zach prisadol. Hneď sme sa dali do reči a doteraz sme neskončili. Tomu páriku sa možno podarí byť spolu celý rok, zatiaľ čo ja môžem iba snívať o tom, že Zacha znovu objímam.

„Vzťahy na diaľku sú najhoršie,“ poznamená Zach. „Ak si budeme celý rok iba písať a dúfať... veru neviem...“

„Nebude to fungovať.“

O tom som presvedčená.

Hovorili sme o tom celú noc a vždy sme dospeli k rovnakému záveru. Osobnú skúsenosť nemám, zato mám priateľky, ktoré sa zúfalo snažili udržať kontakt s chlapcom, s ktorým sa zoznámili na lyžovačke v Alpách či na letnej dovolenke na Azúrovom pobreží. Týždne si horúčkovo esemeskovali, spriadali všemožné plány o spoločnej budúcnosti, až napokon ich vzťah vyšumel do stratena.

„Pokazili by sme to. Radšej počkajme, kým nebudeme môcť byť spolu. Naozaj spolu. Určite sme sa nestretli bezdôvodne. Nemôže to byť náhoda.“

Zach s vážnym výrazom prikyvuje. Viem – a on tiež –, že medzi nami dvoma sa práve rodí niečo neobyčajné. „Dobre, ale dovtedy...“ vydýchne prerývane.

„Počkám na teba,“ šepnem.

„Margot,“ vzdychne zhlboka.

Pocity, ktoré obaja prežívame, ma utvrdzujú v tom, že na dialke vlastne nezáleží. Náš vzťah sa zakladá na niečom oveľa hlbšom.

„Povedz mi ešte raz, čo máš na New Yorku najradšej,“ snažím sa odľahčiť náladu.

„Všetko. Jeho energiu, ľudí, pocit, že nič nie je nemožné. Fantastické jedlo... aj keď ani francúzska kuchyňa nie je najhoršia.“

„Francúzska kuchyňa je skvelá!“ vyhlásim, hoci to nie je presne to, čo si myslím. „Chcem povedať, že je dobrá. Asi nie je taká slávna pre nič, za nič. Až na to, že nikdy som nejedla inú. Mama má francúzsku reštauráciu a varí iba tradičné jedlá, no mne to pripadá také... staromódne? Stále to isté.“ Usmejem sa naňho. „Je načase ochutnať niečo nové.“

Zach ma namiesto odpovede pobožká. „New York je jedinečný. Ručím za to, že sa ti zapáči. Už sa neviem dočkať, kedy ti ho ukážem.“

Každá bunka v ňom nadšene brní, keď mi rozpráva o svojich obľúbených miestach a živote v New Yorku – o skejtbordovaní v Central Parku, koncertoch indie rockových kapiel v Brooklyne, o jedlách, aké ponúka známa reštaurácia, v ktorej sa natáčal film. Už sa teším, ako to všetko okúsim.

Pri Eiffelovej veži, kde sa to všetko začalo, je nám obom jasné, že nadišiel čas rozlúčky. Ani jeden to však

nedokážeme vysloviť, prijať skutočnosť, že sa celý rok neuvidíme. Každý úder srdca je ako ďalšia sekunda, o ktorú sa posunuli ručičky hodín.

Zach sa zhlboka nadýchne. „Naozaj nechceš cestovať so mnou?“

Zasmejem sa. Nebolo by to nádherné, keby som mohla všetko zanechať a vyraziť s ním do starovekých Atén, na trhoviská Marrákeša, alebo chorvátske piesočné pláže? Lenže... škola. Lenže... mama. Lenže... peniaze. Som rojko, no občas aj ja premýšľam aspoň trochu racionálne.

Niet najmensej nádeje.

Pokrútim hlavou. Zach smutne nadvihne plecيا. „Aspoň som to skúsil.“

Keď znovu vezmem do ruky telefón, zamračí sa. „Myslel som, že si nechceš vymeniť čísla.“

Priznávam, bol to môj nápad. Vymeniť si telefónne čísla alebo Instagram by znamenalo, že si budeme písať, že na hodine chémie budem zo zadnej lavice sledovať jeho úžasné zážitky a ešte viac sa ľutovať. Hoci mám k telefónu rovnako vrúcny vzťah ako všetci sedemnásťroční, predsa len zastávam názor, že technológia a romantika nejdú dokopy. Ak máme so Zachom tvoriť pár – čo nepochybne budeme –, musí to byť veľkolepé. Ten príbeh budeme rozprávať po zvyšok života. Nášho spoločného života.

„Veď nie,“ vyhlásim presvedčene. „Iba si určíme dátum. A miesto.“

„Vyber ich ty,“ povie Zach s úsmevom. „A ja prídem a budem tam na teba čakať.“

Budúce leto je v mojom kalendári – aké prekvapenie – ešte prázdne. „Povedzme prvého augusta?“

Po skončení školy musím ešte nejaký čas pracovať v maminej reštaurácii, aby som si pred odchodom zarobila.

Zach čosi natuká do telefónu. „Dohodnuté. Napríklad o druhej popoludní?“

Zhlboka sa nadýchnem. Odteraz o rok. „O druhej popoludní neznie veľmi romanticky. Čo tak o polnoci?“

„Máš pravdu. Stretneme sa o polnoci. Ešte miesto.“

Zneistiem. „New York poznáš oveľa lepšie. Nemal by si miesto vybrať ty?“

Zach chvíľu premýšľa. „Bude to zábavnejšie, ak rozhodneš ty. Ktoré miesto chceš po príchode vidieť ako prvé?“

Pravdupovediac, takých miest je viac. Chcem vidieť všetko: Empire State Building, Central Park, Chinatown, Metropolitné múzeum, čarovné uličky West Village... „Times Square,“ vyhrknem napokon.

Zach sa zasmieje. „Prečo nie? Až na to, že námestie Times Square je obrovské a vo dne v noci plné ľudí.“

Zatvorím oči a uvidím svetlá neónov, ruch, scény z filmov, v ktorých je námestie zobrazené ako to jediné miesto, kde sa oplatí byť. Stred sveta. Predstavujem si, ako ma Zach dvíha v náručí, točí sa so mnou a bozkáva ma pred očami celého New Yorku. Je to skvelý pocit. „Prvého augusta na Times Square, pri červených sklenených schodoch pravo dolu.“

Plán je vyslovený. Je konečný a Zach mi to asi číta v tvári, pretože sa skloní a pobožká ma. Rozochvejem sa ako po zásahu elektrinou. Takže sme dohodnutí.

Pustí ma a sťažka vydýchne. „Čo ak si to s New Yorkom rozmyslíš? Čo ak si nájdeš perfektnú prácu v reštaurácii v Paríži a rozhodneš sa zostať tam?“

Cítim, že otázok má viac, preto ho preruším. „Čo ak sa ty rozhodneš, že sa do New Yorku nevrátiš? Čo ak na cestách stretneš iné dievča? Čo ak si cestou na Times Square zlomíš nohu a nedorazíš tam?“

Mlčky sa na seba dívame, nad nami sa týči Eiffelova veža.

„Vysvetlím ti to,“ pokračujem. „Odkedy si pamätám, vždy som túžila vypadnúť z nášho malého mesta. Musím to urobiť. Počas posledných týždňov na kurze som si uvedomila, ako veľmi chcem žiť vlastný život. Takže je vylúčené – vylúčené! –, aby som do New Yorku budúci rok nedorazila. Budem prvého augusta o polnoci na Times Square, aj keby sa zemeguľa prestala točiť.“

Zach sa zhlboka nadýchne a zoširoka sa usmeje. „Ja tiež.“ Pritiahne si ma. „Zbohom, Margot.“

Jeho pery sa zastavia niekoľko centimetrov od mojich. V kolobehu života je jeden rok len krátkou chvíľou. Pri pohľade do jeho očí a iskričiek, ktoré v nich poskakujú, verím, že nič nie je nemožné.

„À bientôt,“ odvetím. Zatvári sa zmätene, tak mu to preložím: „Do videnia. Do skorého videnia.“

Pobožká ma a náš osud je spečatený.

Prvá kapitola

O rok neskôr

Tak dlho som o tom okamihu snívala a teraz, keď som tu, nemôžem tomu uveriť. Som v New Yorku. Odteraz tu budem bývať. Naozaj. Je to zvláštne. Je to... úžasné.

Letiskový terminál vyzerá ako obrovské obchodné centrum, kde človek nájde všetko, od luxusných značiek po chodby lemované kaviarňami. A všade sú ľudia. Za celý život som ich tolko nevidela. Pieseň Taylor Swift, svižná melódia, ktorú som si v slúchadlách zvolila pre túto chvíľu, občas takmer zaniká v kakofónii zvukov terminálu. *Vitaj v New Yorku! Čaká na teba.*

Nie tak veľmi ako ja na New York.

Keď sa za colnou kontrolou obzerám po značke, ktorá ma nasmeruje k batožinám, odrazu sa mi zasekne dych. Na konci batožinového pásu stojí vysoký chlapec s plavými vlasmi, širokými plecami a chudými nohami. Okamžite viem, že je to on. Ten, na ktorého neustále myslím, ten, ktorého každú noc stretám v snoch, jediný a pravý Zach.

Do nášho stretnutia zostávajú už len dva dni, no práve teraz som spotená, pleť mám vysušenú od klimatizá-

cie v lietadle, dych mi nevábnne páchne po nechutnom priemyselne vyrábanom jedle. Po dlhom roku fantazírovania som si naše stretnutie takto nepredstavovala, no nemám na výber. Zach je tu a teraz. Ach jaj!

Prekľučkujem hradbou pasažierov a skôr, než ma ovládne nervozita, nahodím svoj najkrajší úsmev a poklepem mu po pleci. Otočí sa. Hľadím naňho, môj mozog len pomaly spracúva, čo vidí. Nie je to Zach. Vlastne sa na Zacha ani nepodobá. Zblízka vidím, že nie je ani plavovlasý. Bola to len moja predstava. Nadávam si a obviňujem časový posun.

„Hm... Áno?“ ozve sa. Zdá sa podráždený.

Musím niečo povedať. „Prepáčte. Neviete, kedy nám vyložia kufre? Čaká na mňa otec.“

Chalan začudovane roztvorí oči a mlčky ukáže prstom na obrazovku nad batožinovým pásom. Na tú, na ktorú sa dívajú aj všetci ostatní, pretože oznamuje presný čas – ešte štyri minúty –, keď pás začne priväzať našu batožinu.

„Super!“ predstieram natešenie, no najradšej by som sa prepadla pod zem. „Dám mu vedieť!“

Červená ako paprika sa zamiešam do davu. Koľko minút majú dva dni?

Na všetko zabudnem v okamihu, keď za automatickými dverami do terminálu zbadám rozžiarenú tvár ocka a Miguela. Ocko rozhodí rukami vo vzduchu. Domyslím si, že mi máva, no vyzerá pritom ako nafúknutý tenký panák ohýbajúci sa vo vetre, aké vídam pred autobazármi v americkej televízii.

Len čo sa zvitame, dáme si *la bise*, bozk na každé líce, ako to robia Francúzi, a po ňom ma vtiahne do americ-

kého objatia. Keď som bola malá, vždy mi hovoril: keď pochádzaš z dvoch kultúr, dostane sa ti z každej to najlepšie. Niekedy to znamená zdvojenie niečoho dobrého, napríklad opekaný sendvič so syrom na bagete. Alebo *tarte aux pommes* prikrytý cestom aj zvrchu, čo je vlastne – *veď ja viem* – obyčajný jablkový koláč.

Aj ockov priateľ Miguel – chcem povedať jeho snúbenec – ma objíma a pobožká. Učí sa rýchlo.

Ocko žije na Manhattane väčšinu svojho života. Niekoľkokrát ročne cestuje do Paríža do centrály svojej firmy, ktorá distribuuje víno, a dovolenku trávi najmä s nami vo Francúzsku. Zopár ráz priviedol aj Miguela. Ešte som nemala príležitosť navštíviť ich v New Yorku... až teraz.

Miguel mi podá zamastenú papierovú škatuľu. „Tvoj otec ťa chcel uvítať balónmi,“ povie a pozrie na balóny vznášajúce sa okolo nás, „no mne napadlo niečo iné.“

Len čo škatuľu otvorím, začnú mi tiecť slinky. Hľadím z nej na mňa šesť obrovských šišiek, každá s lesklou polevou inej farby. Keď vravím, že sú obrovské, myslím veľké ako moja tvár. Netuším, ako ich vôbec do seba napechám, no rozhodne sa o to pokúsim.

„Nie sú to *croissanty*, viem,“ začne Miguel. Ocko naňho pozrie úkosom, asi na znak, že tému šišky verzus *croissanty* prebrali už stokrát. „Ale o to práve ide. *Bienvenue*, Margot! Ak so sebou nemáš niečo na jedenie, nie si pravá Američanka.“

Zasmejem sa. „Výzvu prijímam.“

V bruchu mi zaškvŕka, vezmem si teda prvú šišku, na ktorú mi padne zrak – s jasnoružovou polevou – a odhryznem si z nej. Pečivo je lahodné – pevné, no nie suché, nadýchané, no chrumkavé vďaka pocukrovanému

vrchu. Príjemne ma prekvapí závan jemnej ibištekovej vône. Šiška chutí ako leto, hojnosť i ľahkosť v jednom hlte. Lahôdka.

„Rýchla otázka,“ obrátim sa k ockovi. „Neprekážalo by ti, keby bol odteraz mojím obľúbeným ockom Miguel?“

Keď som začala plánovať príchod do New Yorku, vedela som, že kým si nenájdem byt, budem bývať u ocka a jeho priateľa, no nečakala som, že sa pred mojím príletom zasnúbia, po štyroch spoločných rokoch. Miguel je teraz mojím budúcim nevlastným otcom a svadba sa uskutoční už o tri mesiace. Lepší začiatok života v tomto veľkomeste som si nemohla priať.

Ocko vystrúha grimasu. „Prepáč, *ma fille*, ale kto presvedčil tvoju mamu, aby ti dovolila bývať s nami?“

„Dobrá poznámka,“ odhryznem si znova zo šišky. Ocko mi vezme kufor.

Po zmienke o mame vyberiem telefón a znovu si prečítam správu, ktorá na mňa čakala, keď sme pristáli.

Bien arrivée? J'espère que tu ne vas pas te perdre dans l'aéroport. C'est vraiment grand.

Pristáli ste bezpečne? Dúfam, že sa na letisku nestratíš. Je veľmi veľké.

Moje nervy. Rozčúlenie z tej správy ma ešte celkom neprešlo, hoci som sa v istej chvíli naozaj zľakla, že sa stratím. To mame, pravdaže, nepoviem. Nechcem jej zoznam dôvodov, prečo som sem nemala chodiť, rozšíriť o ďalší. New York je taký veľký! Taký nelútostný! A hluč-

ný. Nad sily osemnásťročného dievčata z vidieka, ako som ja. Mama vôbec neskrývala, že moje sťahovanie sa sem považuje za hrozný nápad.

Ja som však bola odhodlaná. Posledné mesiace pred skončením školy som neúnavne rozosielať životopisy do najrôznejších reštaurácií. Zo žiadnej sa mi neozvali, no potom sa ocko zmienil, že v novinách čítal o novej reštaurácii Nutrio, ktorú vedie známy šéfkuchár Franklin Boyd. Aké asi bolo moje prekvapenie, keď som zistila, že mama s ním kedysi v New Yorku pracovala a priatelili sa!

Požiadala som ju, aby mu napísala e-mail, no nechcela o tom ani počuť. Mala milión výhovoriek. *Nehovorili sme spolu už roky. Práca v jeho reštaurácii nie je pre teba. Ver mi, Margot, varenie v reštaurácii v New Yorku sa ti nebude páčiť.* Jej rozprávanie o tom, aký odlišný je tam reštauračný biznis, nemalo konca. Liezlo mi to na nervy.

Samozrejme, že to tu nie je ako vo Francúzsku. Preto som sem prišla. Mama varí stále rovnaké klasické francúzske jedlá v reštaurácii, ktorej zariadenie sa od môjho detstva viac-menej nezmenilo. Viem, že ona to tak miluje, no ja chcem viac. Chcem niečo iné.

Až keď som si zarezvovala letenku a mama pochočila, že skutočne odchádzam, súhlasila, že bývalému priateľovi napíše. Nielenže sa ozval rýchlo, ale po jeho odpovedi som skákala od radosti.

Bien sur, Nadia! Dám Margotino číslo svojej zástupkyňi Raven. Ak sa uvoľní nejaké miesto, a to sa tu deje stále, ozve sa. Keď príde Margot do New Yorku, môže nás kedykoľvek vyhľadať.

Nie je to úžasné? Rozoslala som potom ešte veľa životopisov, no v srdci som vedela, že toto je ona – moja nová kuchyňa. Prečítala som si o Nutriu všetko, čo som našla, a vyšlo mi z toho, že je to skvelé miesto. Táto moderná vegetariánska reštaurácia v štvrti Flatiron nedávno získala mimoriadne pozitívnu recenziu v *New York Times* a nachádza sa neďaleko ockovho bytu. V duchu sa už vidím, ako tam pracujem. Len čo sa vybalím, hneď v pondelok zavolám Raven. Rozprávkový život v New Yorku mám na dosah ruky!

Miguel kráča za nami von z terminálu. „Ešte niečo, Bella,“ – tak ma Miguel volá – „nie som si istý, či som pripravený na rolu otca.“

Zatváram sa nešťastne. „Aha, takže ty šišky nedosta- neš.“

Vonku je dusno. Sparno. V ťažkom vzduchu na mne oťažie aj tričko a džínsy, ktoré mám na sebe. Toto som nečakala.

O pár minút sa všetci traja nasúkame na zadné sedadlo žltého taxíka, ja sedím uprostred s krabicou ši- šiek na kolenách. Ibištekovú som už dojedla, no mám chuť na ďalšiu. Na prečistenie chuťových pohárikov dobre poslúži obyčajná s polevou. Škatuľu obrátim k Miguelovi, aby si vybral. Túžobne sa do nej díva. Každému je predsa jasné, prečo tie šišky priniesol. Ako keď svojmu najlepšiemu kamarátovi Julienovi pečiem tortu k narodeninám – robím ju preňho, ale aj pre seba.

Vraví sa, že v Amerike je všetko väčšie. Význam tých slov však naplno pochopím, až keď nás taxík vezie po diaľnici, ktorá má viac jazdných pruhov, než dokážem

zrátať. Zatínam päste, keď sa šofér prepletá vľavo a vpravo, aby nám ušetril pár sekúnd jazdy.

„Ako prebiehalo balenie?“ spýta sa ocko s previnilým výrazom. Dobré vie, čo si mama myslela o mojom stáhaní.

„Poznáš mamu,“ prevrátim oči. „Nerobila cirkus, ale nebola s ňou ani reč.“

Rozpačito sa zasmaje, čo zasa vyvolá pocit viny vo mne.

„Zvládne to. Teraz som tu a ona si na to zvykne.“

„Áno, ale tak veľmi sa bála, že...“

„Že nebudem pokračovať v ceste za svojím snom, ja viem. No mám osemnásť. A takýto život chcem. Dostala by som sa sem aj bez jej pomoci.“

Moji rodičia spolu nikdy nežili, no majú sa veľmi radi. Nie v ľúbostnom zmysle. Všetko sa to začalo, keď sa mama, čerstvá absolventka kuchárskej školy v Paríži, rozhodla presťahovať do New Yorku. No nie je pokrytecká? Zakrátko sa vo Veľkom jablku zoznámila s ďalšími Francúzmi – vraj sú po celom meste – vrátane ocka, ktorý tam vyrastal. Jeho rodičia boli Francúzi, ale tridsať rokov žili v Štátoch, kde sa im narodili dvaja synovia. Ocko vyrastal v Upper East Side, doma sa naučil po francúzsky a v škole po anglicky. Vždy chcel vycestovať do Francúzska, ale hneď po škole si našiel prácu a už neodišiel.

Mama zatiaľ medzi dvadsiatkou a tridsiatkou vyskúšala azda každú prácu pod slnkom, až sa napokon rozhodla, že sa bude venovať svojej vášni pre jedlo. Pár mesiacov po príchode do New Yorku sa spriatelili s otcom a rýchlo sa z nich stala nerozlučná dvojica. Koľko som si

len vypočula príbehov o divokých večierkoch a spontánnych výletoch do Hamptons alebo Chicaga, kde žije otcov brat, môj strýko!

Z mesiacov sa stali roky. Mama si myslela, že si nikdy nenájde vážny vzťah, no chcela dieťa. Aj otec. A tak sa dohodli, že ho budú mať spolu. Nepáčilo by sa mi zistenie, že som dieťa zo skúmavky – ak ma tak vôbec počali, preto som po detailoch svojho splodenia gejom a heterosexuálkou radšej nepátrala. Príbeh ich lásky síce nebol veľkolepý, zato som od útleho veku cítila, že som chcené dieťa. To, že rodina, ktorú vytvorila, bude iná, ich ani trochu netrápilo.

Skôr než by otec znovu zaviedol reč na mamu, zmením tému. „Posledný večer pred odchodom som mala párty s priateľmi, s Julienom a ďalšími kamošmi zo školy. Venovali mi fotoalbum s našimi fotkami a potom sme hodiny spievali karaoke. Bolo to hrozné a skvelé zároveň.“

„A teraz si konečne tu,“ usmeje sa otec v úľave.

„A deň D – stretnutie so Zachom – je za rohom!“ dodá Miguel.

Áno, taká sme my rodina. Nepotrebujeme si povedať úplne všetko, ale ani nemáme problém sa zdôveriť, obzvlášť s pikantnejšími informáciami. Ako tými o cudzincovi, ktorého som jedného večera stretla v Paríži a s ktorým sme si sľúbili, že sa stretneme o rok v určenom čase a na určenom mieste v New Yorku. Mama penila, keď zistila, že som bola vonku celú noc s cudzím chalanom, ale čo? Domov som sa vrátila živá a zdravá. Hladinu endorfínov, ktoré sa vo mne pri Zachovi vyplavili, som mala takú vysokú, že mi ani neprekážalo mať na mesiac zakázané vychádzky.